

مریم

در نیمه های شامگهان، آن زمان که ماه
زرد و شکسته، می دمد از طرف خاوران
استاده در سیاهی شب، مریم سپید
آرام و سرگردان
او مانده تا که از پس دندانهای کوه
مهتاب سرزند، گشود از چهره شب نقاب
بارد بر او فروغ و بشوید تن لطیف
در نور ماهتاب
بستان به خواب رفته و می دزدد آشکار
دست نسیم عطر هر آن گل که خرم است
شب خفته در خموشی و شب زنده دار شب
چشمان مریم است
مهتاب، کم کمک ز پس شاخه های بید
دزدانه می کشد سر و می افکند نگاه
جویای مریم است و همی جویدش به چشم
در آن شب سیاه
دامن کشان ز پرتو مهتاب، تیرگی
رو می نهد به سایه اشجار دور دست
شب دلکش است و پرتو نمناک ماهتاب
خواب آور است و مست
اندر سکوت خرم و گویای بوستان
مه موج می زند چو پرنده به جویبار
می خواند آن دقیقه که مریم به شستشو است
مرغی ز شاخسار